

REPUBLIKA E KOSOVËS - РЕПУБЛИКА КОСОВО - REPUBLIC OF KOSOVO
GJYKATA KUSHTETUESE
УСТАВНИ СУД
CONSTITUTIONAL COURT

Priština, 28. oktobra 2019.godine
Br.ref.:RK 1459/19

REŠENJE O NEPRIHVATLJIVOSTI

u

slučaju br. KI96/19

Podnosilac

Đeljalj Kazagić

Ocena ustavnosti rešenja Vrhovnog suda Republike Kosovo
PZD. br. 820/2019 od 5. februara 2019. godine

USTAVNI SUD REPUBLIKE KOSOVO

u sastavu:

Arta Rama-Hajrizi, predsednica
Bajram Ljatifi, zamenik predsednika
Bekim Sejdiu, sudija
Selvete Gërxhaliu-Krasniqi, sudija
Gresa Caka-Nimani, sudija
Safet Hoxha, sudija
Radomir Laban, sudija
Remzije Istrefi-Peci, sudija i
Nexhmi Rexhepi, sudija

Podnosilac zahteva

1. Zahtev je podneo Đeljalj Kazagić (u daljem tekstu: podnosilac zahteva), sa prebivalištem u Mitrovici, koji se trenutno nalazi na izdržavanju kazne zatvora.

Osporena odluka

2. Podnosilac zahteva osporava ustavnost rešenja Vrhovnog suda PZD. br. 820/2019 od 5. februara 2019. godine (u daljem tekstu: osporeno rešenje), koje mu je uručeno 5. septembra 2018. godine.

Predmetna stvar

3. Predmetna stvar ovog zahteva je ocena ustavnosti osporenog rešenja, kojim su navodno podnosiocu zahteva povređena njegova prava zagarantovana članom 30. [Prava optuženog] i članom 31. [Pravo na pravično i nepristrasno suđenje] Ustava Republike Kosovo (u daljem tekstu: Ustav).

Pravni osnov

4. Zahtev je zasnovan na stavovima 1. i 7. člana 113. [Jurisdikcija i ovlašćene strane] Ustava, članovima 22. [Procesuiranje podnesaka] i 47. [Individualni zahtevi] Zakona o Ustavnom sudu Republike Kosovo br. 03/L-121 (u daljem tekstu: Zakon), kao i na pravilu 32 [Podnošenje podnesaka i odgovora] Poslovnika o radu Ustavnog suda Republike Kosovo (u daljem tekstu: Poslovnik).

Postupak pred Ustavnim sudom

5. Dana 12. juna 2019. godine, podnosilac je podneo zahtev Ustavnom sudu Republike Kosovo (u daljem tekstu: Sud).
6. Dana 17. juna 2019. godine, predsednica Suda je imenovala sudiju Nexhmija Rexhepija za sudiju izvestioca i Veće za razmatranje, sastavljeno od sudija: Arta Rama-Hajrizi (predsedavajuća), Bekim Sejdiu i Selvete Gërxhaliu-Krasniqi (članovi).
7. Dana 5. jula 2019. godine, Sud je obavestio podnosioca o registraciji zahteva i poslao kopiju ovog zahteva Vrhovnom sudu u skladu sa zakonom.
8. Dana 8. oktobra 2019. godine, Veće za razmatranje je razmotrilo izveštaj sudije izvestioca i jednoglasno iznelo preporuku Sudu o neprihvatljivosti zahteva.

Pregled činjenica

9. Podnosilac po četvrti put podnosi zahtev Sudu.

Činjenice u vezi sa prvim zahtevom, KI82/16

10. Dana 24. maja 2016. godine, podnosilac zahteva je podneo Sudu zahtev KI82/16, kojim je tražio ocenu ustavnosti odluke Vrhovnog suda Pml. br. 13/2016 od 13. novembra 2016. godine, kojom su navodno povređena njegova prava zagarantovana članovima 24. [Jednakost pred zakonom], 27. [Zabrana mučenja, surovog, neljudskog ili ponižavajućeg postupanja], 29. [Pravo na

slobodu i sigurnost], 31. [Pravo na pravično i nepristrasno suđenje] i 33. [Načelo legaliteta i proporcionalnosti u krivičnim postupcima] Ustava.

11. Odlukama redovnih sudova, koje je osporavao, podnosilac zahteva je osuđen na jedinstvenu kaznu zatvora u trajanju od 11 (jedanaest) godina.
12. Dana 1. marta 2017. godine, Sud je doneo rešenje o neprihvatljivosti kojim je zahtev podnosioca proglašen očigledno neosnovanim na ustavnim osnovama, zbog toga što isti nije potkrepio svoje tvrdnje o povredi ljudskih prava i osnovnih sloboda zagarantovanih Ustavom.

Činjenice u vezi sa drugim zahtevom, KI50/18

13. Dana 30. marta 2018. godine, podnosilac zahteva je podneo zahtev KI50/2018, kojim je osporavao ustavnost rešenja Vrhovnog suda Pml. br. 110/2017 od 13. novembra 2017. godine, navodeći da su redovni sudovi, odbijanjem njegovih zahteva za preispitivanje krivičnog postupka, povredili član 30. [Prava optuženog], stav 3 Ustava, "*jer mu je uskraćeno pravo da mu se obezbedi zaštita i mogućnost da ospori izjave svedoka i dokaze koji ga terete*", kao i povredu člana 31. [Pravo na pravično i nepristrasno suđenje], stavovi 1 i 2 Ustava sa tvrdnjom "*da mu je onemogućeno učešće na sednici veća Apelacionog suda*".
14. Dana 16. januara 2019. godine, Sud je doneo rešenje o neprihvatljivosti nakon što je utvrdio da navodi podnosioca zahteva, u vezi sa odbijanjem njegovog zahteva za preispitivanje krivičnog postupka od strane redovnih sudova, kao takvi, nisu *ratione materiae* u skladu sa Ustavom, s obzirom na to da se član 31. Ustava u vezi sa članom 6. Konvencije, ne primenjuje u takvim slučajevima.

Činjenice u vezi sa trećim zahtevom, KI186/18

15. Dana 30. marta 2018. godine, podnosilac je podneo zahtev KI186/2018, kojim je osporavao ustavnost rešenja Vrhovnog suda Pml. br. 168/2018 od 3. avgusta 2018. godine, navodeći da su redovni sudovi, odbijanjem njegovih zahteva za preispitivanje krivičnog postupka, povredili član 31. [Pravo na pravično i nepristrasno suđenje] Ustava zbog toga što mu je onemogućeno da uzme učešće na pretresu Apelacionog suda.
16. Dana 8. maja 2019. godine, nakon što je ocenio okolnosti u slučaju, Sud je doneo rešenje o neprihvatljivosti i zaključio da se član 6. Konvencije ne primenjuje na postupke za preispitivanje određenog krivičnog slučaja. Iz tog razloga, Sud je smatrao da navodi podnosioca zahteva u vezi sa odbijanjem njegovog zahteva za preispitivanje krivičnog postupka od strane redovnih sudova, kao takvi, nisu *ratione materiae* u skladu sa Ustavom. Shodno tome, Sud je zaključio da je zahtev podnosioca, u skladu sa pravilom 39. (3) (b) Poslovnika, neprihvatljiv.

Činjenice u vezi sa sadašnjim zahtevom, KI96/19

17. Dana 12. februara 2015. godine, Osnovni sud u Mitrovici je presudom P. br. 42/14, oglasio podnosioca zahteva krivim za izvršenje nekoliko krivičnih dela i osudio ga na jedinstvenu kaznu zatvora u trajanju od 14 (četrnaest) godina.
18. Dana 7. aprila 2015. godine, podnosilac zahteva je izjavio žalbu Apelacionom sudu u Prištini protiv presude Osnovnog suda u Mitrovici P. br. 42/14 od 12. februara 2015. godine, zbog bitnih povreda krivičnog postupka, pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja, povrede krivičnog zakona i odluke o meri kazne.
19. Dana 7. septembra 2015. godine, Apelacioni sud u Prištini je presudom PAKR. br. 220/15, delimično usvojio žalbu podnosioca zahteva u odnosu na odluku o kazni i preinačio meru kazne zatvora sa 14 (četrnaest) na 11 (jedanaest) godina. U preostalom delu, presuda Osnovnog suda u Mitrovici je ostala nepromenjena.
20. Dana 27. jula 2018. godine, podnosilac zahteva je protiv gore navedenih presuda podneo Vrhovnom sudu zahtev za vanredno ublažavanje kazne, navodeći olakšavajuće okolnosti koje redovni sudovi nisu uzeli u obzir tokom glavnog pretresa.
21. Dana 5. februara 2019. godine, Vrhovni sud je rešenjem Pzd. br. 8/2019, odbio, kao neosnovan, zahtev podnosioca za vanredno ublažavanje kazne, sa obrazloženjem da je isti podneo zahtev za vanredno ublažavanje kazne bez bilo kakvog konkretnog predloga i da nisu ispunjeni uslovi za usvajanje predmetnog zahteva u skladu sa odredbom člana 431. st. 6 ZKPK-a.

Navodi podnosioca zahteva

22. Podnosilac zahteva navodi da je Vrhovni sud osporenim rešenjem povredio njegova prava zagarantovana članom 31. Ustava u vezi sa članom 6. Konvencije, zbog toga što nije uzeo u obzir činjenice i olakšavajuće okolnosti za ublažavanje kazne.
23. Podnosilac zahteva dalje navodi da je *“Vrhovni sud Kosova, svojim rešenjem Pzd. br. 8/2019 od 05.02.2019. godine, ... na vrlo grub, nehuman, neprimeren i najbrutalniji način povredio moja ‘ljudska prava i slobodu’ zagarantovanu Ustavom Republike Kosovo...”*.
24. Pored toga, podnosilac zahteva navodi sledeće: *“Kao što se vidi u rešenju Vrhovnog suda Kosova, ama baš nijedna okolnost nije uvažena sa obrazloženjem da u zahtevu nisu opisane–navedene okolnosti koje nisu postojale u vreme donošenja presuda ili sud za to nije znao (a izostavlja krucijalni deo zakonske odredbe ‘iako su postojale’), koje bi dovele do blaže kazne, pa odbija celokupan zahtev kao ‘neosnovan’.”*
25. Na kraju, podnosilac zahteva traži od Suda da: *“1. Poništi rešenje Vrhovnog suda Kosova Pzd. br. 8/2019 od 05.02.2019. godine kojim odbija kao neosnovan moj zahtev za vanredno ublažavanje kazne i isti vrati Vrhovnom*

sudu Kosova na ponovno razmatranje i odlučivanje zbog detaljno navedenih i opisanih povreda ustavih odredbi Republike Kosovo, kao i Konvencije o ljudskim pravima i slobodama na „pravično i nepristrasno suđenje“, ili 2. Preinači pravosnažnu presudu Apelacionog suda: PAKR br. 230/15 od 07.09.2015. godine kojom me je proglasio krivim za četiri (4) krivična dela, tako što će bar za simbolični iznos na sve navedene okolnosti u zahtevu za vanredno ublažavanje kazne umanjiti-ublažiti jedinstvenu kaznu od jedanaest (11) godina zatvora za bar jednu (1) godinu zatvora po ma kojem krivičnom delu i izrekne novu jedinstvenu kaznu za sva četiri krivična dela (za koja sam proglašen krivim) od ukupno deset (10) godina zatvora [...]”

Prihvatljivost zahteva

26. Sud razmatra da li je podnosilac zahteva ispunio uslove prihvatljivosti koji su utvrđeni Ustavom, dalje precizirani Zakonom i predviđeni Poslovníkom.
27. U tom smislu, Sud se poziva na stavove 1. i 7. člana 113. [Jurisdikcija i ovlašćene strane] Ustava, koji propisuju:

“1. Ustavni sud odlučuje samo u slučajevima koje su ovlašćene strane podnele sudu na zakonit način.

[...]

7. Pojedinci mogu da pokrenu postupak ako su njihova prava i slobode koje im garantuje ovaj Ustav prekršena od strane javnih organa, ali samo kada su iscrpeli sva ostala pravna sredstva, regulisanim zakonom.

28. Sud, takođe, razmatra da li je podnosilac zahteva ispunio uslove prihvatljivosti propisane članovima 47. [Individualni zahtevi], 48. [Tačnost podneska] i 49. [Rokovi] Zakona, koji propisuju:

Član 47.

[Individualni zahtevi]

“1. Svaka osoba ima pravo da od Ustavnog suda zatraži pravnu zaštitu ukoliko smatra da njena Ustavom zagarantovana prava i slobode krši neki javni organ.

2. Osoba može da podnese pomenuti podnesak samo nakon što su iscrpljena sva ostala zakonom određena pravna sredstva.”

Član 48.

[Tačnost podneska]

“Podnosilac podneska je dužan da jasno naglasi to koja prava i slobode su mu povređena i koji je konkretan akt javnog organa koji podnosilac želi da ospori.”

Član 49.
[Rokovi]

“Podnesak se podnosi u roku od 4 meseci. Rok počinje od dana kada je podnosilac primio sudsku odluku...”.

29. Što se tiče ispunjenja ovih uslova, Sud utvrđuje da je podnosilac zahteva ovlašćena strana, da je iscrpeo sva raspoloživa pravna sredstva, da je naveo akt javnog organa koji osporava pred Sudom i ustavna prava za koja tvrdi da su mu povređena, kao i da je podneo svoj zahtev blagovremeno.
30. Međutim, Sud takođe uzima u obzir i uslove prihvatljivosti koji su propisani Poslovníkom i u ovom slučaju se poziva na podstav (3) (b) pravila 39. [Kriterijum o prihvatljivosti] Poslovníka, koji predviđa:

“(3) Sud može smatrati zahtev neprihvatljivim pod sledećim uslovima:

[...]

(b) kada zahtev nije ratione materiae u skladu sa Ustavom;

[...].“

31. Sud, u ovom slučaju, neće ocenjivati navode podnosioca zahteva koji su bili predmet ocene od strane Suda u odlukama KI82/16, KI50/18 i KI86/18. Sud će u konkretnom slučaju oceniti ustavnost osporenog rešenja Vrhovnog suda Pzd. br. 8/2019 od 5. februara 2019. godine, kojim je on odlučio o zahtevu podnosioca za vanredno ublažavanje kazne.
32. Sud podseća da se podnosilac zahteva žali i tvrdi da su osporenim rešenjem povređena njegova prava zagantovana članom 31. Ustava u vezi sa članom 6. Konvencije iz razloga što Vrhovni sud nije uzeo u obzir olakšavajuće okolnosti na osnovu kojih bi se podnosiocu zahteva omogućilo ublažavanje kazne.
33. U tom kontekstu, Sud primećuje da je Vrhovni sud, u vezi sa zahtevom podnosioca “za vanredno ublažavanje kazne”, ocenio samo procesne aspekte, odnosno dozvoljenost zahteva, ne upuštajući se u suštinu presude Apelacionog suda PAKR. br. 220/15 od 7. septembra 2015. godine, kojom je podnosiocu smanjena mera kazne zatvora sa 14 (četnaest) na 11 (jedanaest) godina.
34. Pre nego što razmotri ovaj zahtev, Sud podseća na to da se u skladu sa članom 53. [Tumačenje odredbi ljudskih prava] Ustava, “*Osnovna prava i slobode zagantovana ovim Ustavom [...] tumače u saglasnosti sa sudskom odlukom Evropskog suda za ljudska prava*”.
35. U tom smislu, Sud, pozivajući se na sudsku praksu Evropskog suda za ljudska prava, podseća da se član 6. Konvencije ne primenjuje na postupke za obnavljanje nekog predmeta i to iz razloga što osoba čija je kazna postala pravosnažna i koja je podnela zahtev za obnavljanje njenog predmeta, tokom tog postupka nije “optužena za krivično delo” u smislu člana 6. Konvencije (vidi predmet ESLJP-a *Franz Fischer protiv Austrije*, predstavka br. 27569/02, odluka od 6. maja 2003. godine).

36. U konkretnom slučaju se zahtevom podnosioca za vanredno ublažavanje kazne, koji je podnet Vrhovnom sudu, zapravo traži ponovno otvaranje postupaka okončanih pravosnažnom odlukom u pogledu odluke o kazni. Međutim, kao što se može videti iz prethodno navedenog obrazloženja Vrhovnog suda, on je odbio kao neosnovan zahtev za vanredno ublažavanje kazne jer je zaključio da isti ne ispunjava zakonske uslove za ponovno otvaranje ili preinačenje pravosnažne odluke u pogledu odluke o kazni.
37. U tom kontekstu, Sud podseća da je on u svim slučajevima kada je vanrednim pravnim sredstvima traženo preispitivanje ili ponavljanje postupaka (parničnih, krivičnih, izvršnih) okončanih pravosnažnim odlukama, kada su se redovni sudovi bavili samo uslovima dozvoljenosti zahteva, a ne meritumom premeta, u skladu sa sudskom praksom ESLJP-a, utvrdio da član 31. Ustava u vezi sa članom 6. Konvencije nije primenjiv (vidi slučajeve Ustavnog suda: KI159/15, *Sabri Ferati*, rešenje o neprihvatljivosti od 13. juna 2016. godine, KI80/15, KI81/15 i KI82/15, *Rrahim Hoxha*, rešenje o neprihvatljivosti od 27. decembra 2016. godine i KI07/17, *Pashk Mirashi*, rešenje o neprihvatljivosti od 29. maja 2017. godine).
38. Shodno tome, i zahtev za vanredno ublažavanje kazne, isto kao i zahtevi za preispitivanje ili ponavljanje postupaka koji su okončani, spada u kategoriju zahteva koji su nesaglasni *ratione materiae* sa Ustavom zbog toga što član 31. Ustava nije primenljiv, kada se tumači u svetlu člana 6. Konvencije.
39. Pored toga, vanredna pravna sredstva kojima se traži vanredno ublažavanje kazne obično ne impliciraju utvrđivanje "građanskih prava i obaveza" ili osnovanosti "bilo kakve krivične optužbe" te je, prema tome, član 6. neprimenljiv na njih (vidi, *inter alia*, *X protiv Austrije*, broj 7761/77, odluka Komisije od 8. maja 1978. godine, *D. R.* 14, str. 171, *Zawadzki protiv Poljske*, odluka broj 34158/96 od 6. jula 1999. godine, *Hurter protiv Švajcarske*, odluka broj 4811/07 od 15. maja 2012. godine, *Dybeku protiv Albanije*, odluka broj 557/12, stav 30, od 11. marta 2014. godine).
40. U tom smislu, Sud ponovo ističe da saglasnost *ratione materiae* zahteva potiče iz materijalne nadležnosti Suda. Prava na koje se poziva podnosilac zahteva moraju biti zaštićena Ustavom da bi ustavna žalba bila *ratione materiae* u skladu sa Ustavom (vidi, Ustavni sud, slučaj KI07/17, podnosilac zahteva *Pashk Mirashi*, rešenje o neprihvatljivosti od 29. maja 2017. godine, stav 66).
41. Kao rezime, Sud smatra da podnosilac zahteva nije ispunio uslove prihvatljivosti utvrđene Ustavom i predviđene Zakonom i Poslovníkom.
42. Shodno tome, Sud zaključuje da zahtev podnosioca nije *ratione materiae* u skladu sa Ustavom, i da je stoga zahtev, kao takav, neprihvatljiv.

IZ TIH RAZLOGA

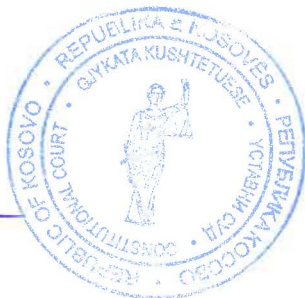
Ustavni sud, na osnovu člana 113.7 Ustava, člana 20. Zakona i pravila 39. (3) (b) i 56. (2) Poslovnika, dana 8. oktobra 2019. godine, jednoglasno

ODLUČUJE

- I. DA PROGLASI zahtev neprihvatljivim;
- II. DA DOSTAVI ovu odluku stranama;
- III. DA OBJAVI ovu odluku u Službenom listu, u skladu sa članom 20.4 Zakona;
- IV. Ovo rešenje stupa na snagu odmah.

Sudija izvestilac

Nexhmi Rexhepi

Predsednica Ustavnog suda

Arteta Rama-Hajrizi